igjen for at hente Proviant, hvorefter store og smaa gik ud i Skoven for at lege Røvere, — og under Legen og Opholdet derude meddelte noget af Frk. Taubers Kjærlighed til Blomster og den fri Natur sig til Børnene. At de var ganske lærvillige Elever, ogsaa i denne Henseende, viste sig til Frk Taubers Fødselsdag, da Skolen hvert Aar blev pyntet med Blomsten, ordnede med en Smag, der ikke er ganske almindelig blandt Børn. Ikke alene Døre og Vægge, men hver eneste Gjenstand fik sine Blomster eller Vedbendranker, endogsaa Kakkelovnen, „den staar ellers og ser saa mørk og kjedelig ud", sagde de. Kun det store Tysklands Kort hang bart og trist uden saa meget som et grønt Blad. Om Aftenen blev Kransene tagne ned og baarne ud paa de danske Soldaters Grav. „Det er galt", sagde den forsigtige, danske Præst, „det bliver altsammen skrevet op og anvendt mod Dem"; men Frk. Tauber, som trolig overholdt, hvad Provsten i sin første Samtale havde bedt hende om: ikke at fanatisere Børnene — „Det vilde jeg for deres egen Skyld aldrig gjøre", svarede hun ham, — vidste, at Børns Følelse maa have Lov at skaffe sig Udtryk en Gang imellem, og hun lod dem gjøre det. Om Sommeren var der Skovture, større og mindre; undertiden kjørte man i et langt Vogntog til Skamlingsbanken, og her, paa den anden Side af Grænsen, kunde Børnene trække Dannebrogsflagene frem og synge den strængt forbudte „tapre Landsoldat". Om Vinteren plejede Frk. Tauber at samle de ældste Elever en Aften om Ugen og læse højt for dem. Ogsaa dette voksede fra en lille Begyndelse op til noget større. Blandt Eleverne fra det øverste Parti var der en Tid kommet en mindre god Tone, og for at modarbejde denne lod Frk. Tauber dem altsaa komme til sig af og til. Da det lod til at falde i god Jord, udvidedes det, og tilsidst kom til disse Aftener baade tidligere Elever og Forældre, saa det var en temmelig betydelig Kreds, der samledes, og Lyst til god Læsning vaktes hos mange. Ved Juletid havde de store Børn travlt med at lave forskjellige Ting til det Juletræ, som pyntedes til de fattige Børn i den danske Haandgjerningsskole og det dertil knyttede Asyl; alt, hvad Frk. Tauber selv brød sig om, forstod hun saaledes at drage Børnene ind i.

Det var som sagt forholdsvis lyse og gode Tider den Gang, og de øvrige danske Skoler rundt om: Drengeskolen i Hadersslev, Skolerne i Flensborg og Aabenraa og flere mindre Pri-